

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że jedno i to samo zachowanie może stanowić jego naruszenie zarówno ze względu na to, że zarówno jego cel, jak i skutek są sprzeczne z zasadami konkurencji, przy czym obie te okoliczności są traktowane jako niezależne podstawy prawne?
2. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że ograniczenie konkurencji ze względu na cel stanowi będące przedmiotem sporu porozumienie zawarte pomiędzy węgierskimi bankami i ustanawiające w odniesieniu do dwóch organizacji płatniczych, MasterCard i Visa, jednolitą stawkę opłaty interchange, którą należy uiszczać za korzystanie z kart tych organizacji bankom je wydającym?
3. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że za strony umowy międzybankowej uznaje się również organizacje płatnicze, które nie brały bezpośrednio udziału w formułowaniu treści porozumienia, ale umożliwiły jego przyjęcie, zaakceptowały je i stosowały lub też dostosowały swoje zachowanie do zachowania banków, które zawarły porozumienie?
4. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że, biorąc pod uwagę przedmiot sporu, do tego, aby stwierdzić, iż doszło do naruszenia prawa konkurencji, nie jest konieczne wprowadzenie rozróżnienia co do tego, czy chodzi o uczestnictwo w porozumieniu, czy też o dostosowanie do zachowania banków biorących udział w porozumieniu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 28 marca 2018 r. – Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH

(Sprawa C-235/18)

(2018/C 231/17)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH

Uczestnik postępowania: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie (obecnie Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie)

Pytania prejudycjalne

Czy w pojęciu, o którym mowa w art. 135 ust. 1 lit. b Dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ mieszczą się czynności polegające na udostępnieniu kart paliwowych oraz finansowaniu rozliczaniu nabywania paliwa z wykorzystaniem tych kart, czy też takie czynności złożone mogą być uznane za transakcje łańcuchowe, których podstawowym celem jest dostawa paliwa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 lutego 2018 r. w sprawie T-216/15, Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. / Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 kwietnia 2018 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-262/18 P)

(2018/C 231/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciel: P.J. Loewenthal, F. Tomat, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., Republika Słowacka, Union zdravotná poisťovňa a.s.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (druga izba) z dnia 5 lutego 2018 r. w sprawie T-216/15, Dôvera/Komisja;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- posiłkowo – skorzystanie z jego uprawnienia na podstawie art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie i
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie, jeżeli skieruje sprawę do Sądu, albo obciążenie Dôvera zdravotná poisťovňa a.s. i Union zdravotná poisťovňa a.s. kosztami postępowania, jeżeli wyda ostateczny wyrok w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym wyrokiem Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji (UE) 2015/248 z dnia 15 października 2014 r. w sprawie środków SA.23008 (2013/C) (ex 2013/NN) przyznanych przez Republikę Słowacką na rzecz Spoločná zdravotná poisťovňa, a.s. (SZP) i Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. (VZP) (Dz.U. 2015, L 41, s. 25).

Komisja podnosi trzy zarzuty w odwołaniu od zaskarżonego wyroku.

Po pierwsze, Komisja uważa, że Sąd nie dopełnił obowiązku uzasadnienia na podstawie art. 36 i art. 53 ust. 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości. W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdza nieważność zaskarżonej decyzji, uwzględniając drugi zarzut skarżącej w pierwszej instancji, mianowicie ten, że Komisja błędnie przyjęła, iż słowacki obowiązkowy system ubezpieczeń zdrowotnych opiera się przede wszystkim na zasadzie solidarności. Niemniej norma prawna, którą w rzeczywistości zastosował do stwierdzenia nieważności, to norma, którą skarżąca zaproponowała w zarzucie pierwszym w pierwszej instancji, a mianowicie, że sama obecność cech ekonomicznych przekształca świadczenie usług ubezpieczenia zdrowotnego w działalność gospodarczą. Ponieważ normy prawne wskazane w pierwszym i drugim zarzucie skarżącej wzajemnie się wykluczały, Komisja nie jest w stanie zrozumieć, na jakiej podstawie stwierdzono nieważność zaskarżonej decyzji.

Po drugie, Komisja uważa, że Sąd naruszył prawo poprzez błędną wykładnię pojęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. W zaskarżonym wyroku Sąd uznał twierdzenie Komisji, że słowacki obowiązkowy system ubezpieczeń zdrowotnych opierał się przede wszystkim na zasadzie solidarności, jak też jej wyjaśnienie, że jego cechy ekonomiczne zostały wprowadzone dla zapewnienia osiągnięcia jego celów społecznych i solidarnościowych. Niemniej uznał, że Komisja popełniła błąd w ocenie poprzez stwierdzenie, że działalność prowadzona przez zakłady ubezpieczeń zdrowotnych w ramach słowackiego systemu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego nie ma charakteru gospodarczego. Doszedł do tego wniosku, zwracając uwagę na zdolność ubezpieczycieli do generowania, wykorzystywania i podziału części swoich zysków oraz na konkurencję między ubezpieczycielami w zakresie klientów i jakości usług. Następnie stwierdził, że sama obecność ubezpieczycieli nastawionych na zysk na Słowacji przekształca SZP i VZP poprzez propagację w przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Stwierdzając to, Sąd nie uwzględnił orzecznictwa, zgodnie z którym system ubezpieczeń zdrowotnych opierający się przede wszystkim na zasadzie solidarności, którego cechy ekonomiczne zostały wprowadzone w celu zapewnienia ciągłości systemu i osiągnięcia celów społecznych i solidarnościowych leżących u jego podstaw, ma charakter niegospodarczy, w związku z czym zakłady ubezpieczeń zdrowotnych prowadzące działalność w ramach tego programu nie są przedsiębiorstwami.

Po trzecie, Komisja uważa, że Sąd wypaczył dowody przedstawione mu w pierwszej instancji poprzez stwierdzenie, że istnieje „intensywna i złożona konkurencja” między zakładami ubezpieczenia zdrowotnego na Słowacji, podczas gdy w aktach sprawy wskazano jedynie na bardzo ograniczoną konkurencję w zakresie nieodpłatnych świadczeń nieobowiązkowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias (Grecja) w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Alain Flausch, Andrea Bosco, Estienne Roger Jean Pierre Albrespy, Somateio „Syndesmos Iiton”, Somateio „Elliniko Diktyo – Filoi tis Fisis”, Somateio „Syllogos Prostatias kai Perithalpsis Agias Zonis – SPPAZ” / Ypourgos Perivallontos kai Energeias, Ypourgos Oikonomikon, Ypourgos Tourismou, Ypourgos Naftilias kai Nisiotikis Politikis

(Sprawa C-280/18)

(2018/C 231/19)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alain Flausch, Andrea Bosco, Estienne Roger Jean Pierre Albrespy, Somateio „Syndesmos Iiton”, Somateio „Elliniko Diktyo – Filoi tis Fisis”, Somateio „Syllogos Prostatias kai Perithalpsis Agias Zonis – SPPAZ”

Pozwani: Ypourgos Perivallontos kai Energeias, Ypourgos Oikonomikon, Ypourgos Tourismou, Ypourgos Naftilias kai Nisiotikis Politikis

Interwenant: 105 Anonymi Touristiki kai Techniki Etaireia Ekmatallefsis Akiniton

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 i 11 dyrektywy 2011/92/WE⁽¹⁾, interpretowane w związku z postanowieniami art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, można interpretować w ten sposób, że są one zgodne z przepisami prawa krajowego, opisanymi w pkt 8, 9 i 10 [postanowienia odsyłającego], zgodnie z którymi procedury poprzedzające wydanie decyzji o zatwierdzeniu wymogów środowiskowych dla robót i działalności mających znaczący wpływ na środowisko (publikacja ocen oddziaływania na środowisko, informowanie i udział społeczeństwa w konsultacjach) są wszczynane i prowadzone przede wszystkim przez organ administracyjny o najszerszych uprawnieniach na szczeblu regionu, a nie przez zainteresowaną gminę?